

Danmark ud af NATO!

**Tekster om krigsalliancen ved
70-året for NATOs oprettelse**

Danmark ud af NATO
Udvalgte artikler om krigsalliancen NATO

Udgivet af ArbejderPartiet Kommunisterne
april 2019
Forlaget Oktober

Indholdsfortegnelse:

Danmark ud af NATO!.....	6
<i>Udtalelse, Arbejderpartiet Kommunisterne</i>	
70 år med NATO	8
<i>Af Tine Spang Olsen</i>	
Kampen mod krigsfaren – NATOs og EUs militarisering	17
<i>Indlæg af APK på Novemberkonferencen 10.11.18</i>	
NATO og EU har brug for Danmark i sin krigsoprustning.....	25
<i>Af Dorte Grenaa</i>	
Krig i Europa – Danmark i krig	35
<i>Udtalelse fra OKTOBER ved NATOs 50-års-jubilæum</i>	

Læs også netavisen Kommunistisk Politik www.kpnet.dk

Forord

Den 4. april 2019 har Danmark været en del af krigsalliancen NATO i 70 år

Danmark har i 70 år været medlem af NATO, bundet til en imperialistisk politik for stræben efter verdensmagt med alle midler. I alliancen med USA som førende supermagt er Danmark blevet krigsførende i bestialske angreb på lande i Europa, Mellemøsten og Afrika.

Danmark er i dag bundet til en eskalerende vanvidsoprustning, der skal sætte militær magt bag ambitionerne om omfordeling af verdens markeder og råstoffer. NATO forbereder krig – også i Europa.

Spørgsmålet om medlemskabet af NATO, såvel som af monopolernes EU er centralt for vores mulighed for at tilkæmpe os retten til at vælge en politik i arbejderklassens og befolkningens interesse og en fremtid uden krig.

En selvstændig og fredsskabende udenrigspolitik er en illusion, så længe Danmark er medlem af NATO. Derfor er medlemskabet et helt centralt spørgsmål i kampen mod krig.

Medlemskabet af NATO binder os til oprustning og krig vendt mod andre landes befolkninger. Dette er kun i storkapitalens interesse – arbejderklassen sætter international solidaritet i stedet for støtte til imperialistisk rivalisering og krig.

Vi må overalt stille krav til vores egen regering – sige stop for krigsforberedelser og nej til den næste krig.

**Nej til medlemskabet af imperialisternes NATO-alliance –
Danmark ud af NATO!**

Danmark ud af NATO!

Af Arbejderpartiet Kommunisterne, AKP ved 70-året for NATO's oprettelse

NATO-alliancen har fra sin første dag i 1949 været en alliance for vestlige imperialisters interesser - med USA i spidsen. Det er dansk storkapital og borgerskab, der sammen med de øvrige medlemslandes herskende klasse har brug for NATO, til at sætte militære muskler bag de økonomiske interesser. Gennem magtdemonstrationer, trusler eller krig.

NATO har aldrig været en beskytter af fred og sikkerhed. NATO blev skabt som et værn mod socialismen og det dengang socialistiske Sovjetunionen – og som et militærapparat til ekspansion på verdensplan for at erobre markeder, råstoffer og indflydelse med brug af alle midler. NATOs krige i Afghanistan og Mellemøsten for olie har, som alle dets krige, betydet enorme tab af menneskeliv og har efterladt smadrede lande som resultat og millioner på flugt. Krige som Danmark deltager i.

NATOs krige er blevet indledt under falsk påskud om at bekæmpe terror eller at beskytte en befolkning mod brutale herskere. Terrorgrupper og interne oprørsgrupper blev fra NATO's første dag støttet og opbygget som middel til indre uro og påskud for forhøjede militærbudgetter eller invasioner.

Danmark deltager i NATOs eskalerende vanvidsoprustning med uhørte milliardbeløb til yderlige krigsforberedelser. På bekostning af fred, velfærd og menneskehedens fremtid. Og som led i NATOs rivalisering med stormagterne Rusland og Kina om verdensherredømmet. En dødsensfarlig kurs mod storkrig hvor Trump truer med atomvåben som muligt våben i kommende krige – og ikke kun som afskrækkelse.

Arbejderklassen sætter international solidaritet i stedet for støtte til imperialistisk krig, aggression og militarisering. STOP for oprustning og militarisering. Den skaber ikke fred, men øger kun krigsfaren ved at bygge en militærmaskine op klar til nye angrebskrige.

Den danske regering har deponeret Danmark selvstændighed i en krigsalliance under ledelse af USA's præsident Trump. Vi kræver NATOs baser i Danmark nedlagt og NATO ud af Danmark.

Danmark skal ud af NATO. Og ud af EU der arbejder tæt sammen med NATO om militarisering af Europa.

**STOP FOR DANSK KRIGSDELTAGELSE OG MILITARISERING!
DANMARK UD AF NATO!**

70 år med NATO

Af Tine Spang Olsen

*Indlæg ved debattmødet "Stop NATOs oprustning – invester i kollektiv velfærd"
den 4. april 2019 i Århus*

NATO har nu eksisteret i 70 år, og Danmark har været med fra starten i 1949 som stiftende medlem. Som tæt allieret af USA og som deltager i NATOs krige.

Det må være på sin plads i dag at stille spørgsmålet: Hvorfor er Danmark medlem af NATO? Og i hvis interesse? Og bør Danmark fortsat være medlem af NATO?

NATO er en alliance, der binder Danmarks politik til krig og oprustning. At få NATO-medlemskabet sat på dagsordenen har derfor en kæmpe betydning for kampen for fred.

Vi har netop passeret endnu en mærkedag – den 24. marts var det 20-årsdagen for NATOs krig mod Serbien

Danmark deltog i bombardementerne, så denne dato markerer også at Danmarks for første gang i mange år deltog i en aggressionskrig, en krig der var uden FN-mandat og ulovlig i følge folkeretten.

Krigen på Balkan markerer også at NATO og USA nu gik i offensiven for en nyopdeling af verden.

For i stedet for at nedlægge sig selv efter Warszawapagtens opløsning, satte NATO sig nye mål og gav sig selv retten til at gribe militært ind over hele kloden.

Krigen var brutal, og 80 % af bombemålene var civile - som togtrafikken, markedspladser, skoler og hospitaler. De blev anvendt bomber med lav-intensive atomvåben med forarmet uran, hvis følger bl.a. er cancer og misdannelser for fremtidens generationer. 30 procent af de dræbte var børn – og efter krigen lå industri og civil infrastruktur i ruiner.

På Balkan blev taktikker og metoder taget i anvendelse, som siden har været fast ingrediens i NATOs krige.

Bl.a. blev krigen lanceret som en 'humanitær invasion', da man som årsag til krigen angav beskyttelse af etniske albanere i Kosovo.

Resultatet af krigen kan vi se i dag: Det tidligere Jugoslavien er splittet op i småstater og Slovakiet, Slovenien, Albanien, Kroatien og Montenegro er indlemmet som medlemmer af NATO. Makedonien og Bosnien-Herzegovina er på vej.

Kuppet i Ukraine i 2014, som USA i høj grad var primus motor for må også kort nævnes. Situationen der fremprovokerede Rusland annekktion af Krim er i dag en krumtap i begrundelsen for hele NATOs oprustning af Europa.

Ved ethvert nyt oprustningsskridt hører vi om 'det skærpede trusselsbillede fra Rusland efter annekteringen af Krim'. Her ser man helt bort fra den vestlige aggression der gik forud.

Siden 1999 er NATO udvidet med 13 lande, alle mod øst: Polen, Tjekkiet, Ungarn, Bulgarien, Estland, Letland, Litauen, Rumænien, Slovakiet og Slovenien, Albanien, Kroatien og Montenegro.

Men var NATO da oprindeligt en forsvarsalliance for 70 år siden?

Vi kan lade NATO selv besvare spørgsmålet: Hvorfor NATO i sin tid blev oprettet?

På den officielle hjemmeside om 70-året står:

"Frygten for kommunismens fremmarch i Vesteuropa var udtalt. Derfor besluttede 12 lande (Belgien, Canada, Danmark, Frankrig, Holland, Island, Italien, Luxembourg, Norge, Portugal, Storbritannien og USA) at oprette en forsvarsalliance i det nordatlantiske område."

Og dette er hvad NATO i bund og grund stadig er, en magtkonstellation med USA i spidsen der militært skal sikre opretholdelsen af det økonomiske system, styrke NATO-blokken overfor konkurrenter på verdensplan og sætte militær magt bag – både indadtil og udadtil.

At NATO er beredt på også at sætte våben ind mod sin egen befolkning vidner opbygningen af øveområder i guerillakrig om, bl.a. i den kunstige by "Schnöggersburg" i det tidligere Østtyskland.

Her trænes NATO-styrker og EUs politikorps i oprøbsbekæmpelse. (Detaljer kan komme senere).

Schnöggersburg er en by der er ved at blive opbygget til brug for at træne kamp fra hus til hus med alle typer faciliteter og kvarterer. Der vil være industriområde, den gamle by, den nye bydel, slumområder, de riges kvarter, forstad, høje bygninger, lufthavn, jernbanestation, metro, hospital, gymnasium, koranskole, kirke, synagoge og moské, bazar, shopping-center - og en kunstig flod med 5 flytbare broer. Der er pladser hvor befolkningen forventes at forsamle sig, elværk og vandforsyning.

Operation Gladio – NATOs hemmelige gren

Endnu et eksempel fra NATO's historie belyser alliancens formål. Det drejer sig om NATOs hemmelige del, der går under navnet operation Gladio.

I 1980'erne blev det afsløret, at NATO, udover den officielle del havde en hemmelig gren, der havde eksisteret fra alliancens stiftelse. Den bestod af væbnede grupper med et to-sidigt formål: Det ene at organisere modstand ved en socialistisk revolution i NATO-landene selv – eller som de kaldte det - 'en sovjetisk invasion'.

Den anden del var terroraktivitet, der skulle miskreditere socialismen ved at give revolutionære organisationer skylden for terrorangreb, dels skabe frygt med det formål at få flere penge til politi, militær og efterretningsvæsen.

Gladio-grupperne var opbygget i samarbejde mellem vestlige efterretningsvæsen og blev sat op af NATO umiddelbart efter 2. verdenskrig. Grupperne blev også dannet i ikke-NATO-lande som f.eks. Sverige og Finland.

Der er ingen grund til at antage, at netværket ikke skulle findes den dag i dag. Dets metoder er i al fald en fast ingrediens i NATOs og medlemslandenes krigsførelse.

Et aktuelt eksempel er krigen mod IS – en terrorgruppering som de krigsførende lande bevisligt har ydet både økonomisk og praktisk støtte for senere at kunne bruge dem som påskud for at gribe ind, og dermed kunne indlede endnu en krig i Irak og Syrien.

Krigen skal have en årsag – krigen skal være humanitær – for at blive accepteret af befolkningerne.

Der er ikke her tid til at gennemgå NATOs krige eller oprustning i detaljer. Men jeg kan kort nævne, at NATOs næste store krig efter Jugoslavien blev krigen mod Afghanistan, hvor artikel 5, NATOs musketéred for første gang blev taget i brug. Krigen blev igangsat af USA, men overgik snart til at være en fælles NATO-krig.

Krigen blev startskuddet til en række invasionskrige under betegnelsen ”krig mod terror” - gennemført af NATO eller enkeltlande indenfor NATO og med USA i spidsen.

Når vi ser på NATOs krige fra et almindeligt menneskeligt synspunkt kan ingen få øje på andet end fiasko med lande med ødelagt infrastruktur og produktionsapparat, smadrede hospitaler og skoler, et miljø der er ødelagt af radioaktiv forurening, millioner af flygtninge, ødelagte politiske strukturer, terrorgrupper og almindeligt kaos.

Alligevel er det mainstream politik at vi skal have mere af det samme.

NATO og Danmark er i dag i krigsberedskab

NATO og USA har lagt et net af militærbaser ud over verden, bevæbnet med alle typer våben. NATOs missilforsvar og lyttestationer er verdensomspændende. Og NATO eksisterer under USAs atomparaply.

I det seneste 10-år har NATO udvidet sine aktiviteter og beredskab i stor stil. NATOs såkaldte ’fremskudte tilstedeværelse’ er etableret i en front mod Rusland med baser, våben og tropper, og Danmark deltager her i en ledende rolle.

Fra 2014 har NATO fastsat målet om at landene skal anvende minimum 2 % af BNP på militæret.

Danmarks militærbudget vil i 2023 være oppe på 1,5 % af BNP, og det er regeringens erklærede mål at nå de 2 % ved det næste forsvarsforlig, der løber fra 2024.

Danmarks kraftige militarisering afsløres klart og tydeligt i vores placering ifht militærudgifter pr indbygger. Her ligger Danmark helt i top som nummer 5 i verden.

Den hurtige udrykning og parathed til krig betones igen og igen

Der er opbygget en lang række udrykningsstyrker og forskellige konstellationer af samarbejde NATO-landene imellem, hvor Danmark spiller en rolle i en række af dem.

Det gælder bl.a. Det Europæiske Interventions Initiativ (EI2), under fransk ledelse og den britisk ledte udrykningsstyrke Joint Expeditionary Force (JEF).

I 2018 annoncerede NATOs generalsekretær Jens Stoltenberg krigsparatheden på denne måde: "NATOs medlemsstater skal fra 2020 indenfor 30 dage kunne udsende 30 mekaniserede bataljoner, 30 eskadriller kampfly og 30 krigsskibe."

To nye NATO-hovedkvarterer bliver nu oprettet, der begge har med hurtig mobilisering af tropper og materiel i Europa at gøre.

Det ene hovedkvarter skal i tæt samarbejde med EU, i det der kaldes det militære Schengen sikre transport af våben og tropper til fronten mod Rusland på det europæiske fastland.

Det andet hovedkvarter skal sikre adgang af tropper og våben til den nordlige front mod Rusland. Herunder Arktis og Norden med adgangen for våbenforsyning fra USA til Østersøen på programmet.

Danmarks rolle i NATO

Danmarks forhold til NATO og USA har altid bygget på dobbeltspil og hemmelige aftaler. Lige fra indlemmelsen i NATO, hvor man fingerede et kommende sovjetisk angreb på Danmark for at vende stemningen - til løgne om atomvåben i Danmark i fredstid.

Op til tilslutningen i 1949 arbejdede Danmark officielt indenfor rammerne af

fredsslutningen efter 2. verdenskrig, som var neutralitet, men bag facaden skete tilnærmelsen til USA.

Allerede i 1947 sendte Danmark 4000 mand til en Tysklands brigade under britisk ledelse - i strid med den officielle neutralitetspolitik.

Særlig vigtig var Grønland fra starten for USA og NATO, og USA oprettede Thulebasen, der tidligt blev brugt af atombevæbnede fly, helt i strid med den officielle aftale, der forbyder atomvåben i fredstid.

Dobbeltspillet fortsatte, da den socialdemokratiske regering i 1950'erne gik til valg på et 'Danmark uden atomvåben' og 'frit for amerikanske tropper'. Men man modtog umiddelbart herefter raketter fra USA, der udelukkende var bygget til at bære atomare sprænghoveder, og sammen med våbnene var de amerikanske soldater placeret tæt på i baserne i Tyskland.

Fra de senere år kan nævnes Anders Fogh Rasmussens hemmelige aftale med USA's præsident Bush om at gå i krig mod Irak, mens regeringen udadtil bakkede op om FN's våbeninspektørers arbejde i Irak.

Jeg kan kort tilføje nogle flere danske NATO-aktiviteter der kommer hele tiden nye initiativer til.

Danmark har en stående NATO-udrykningsstyrke og har vedtaget endnu en 4000 mands udrykningsstyrke i det nye forsvarsforlig, særligt rettet mod Østersø området, og

det indgår også i forsvarsforliget, at Danmark skal være opsamlingsland for NATOs tropper og våben i tilfælde af krig mod Rusland.

I sommers blev Danmark en del af en ny Nato-enhed af specialoperations soldater, der kan rykke ud til verdens brændpunkter, hvor NATO måtte finde det passende. Enheden har navnet Composite Special Operations Component Command, og skal stå klar i 2021.

Det må stå klart, at hele denne strategi er en aktiv optrapning af krigsfaren og Danmarks rolle gør os til et oplagt bombemål.

Retningen mod Arktis

I takt med den globale opvarmning er Arktis kommet i fokus i stormagternes

rivalisering. Her spiller Danmark en vigtig rolle med sin råderet over Grønlands udenrigspolitik, med Thule som en vigtig base for amerikanske fly og for missilforsvaret, og gennem Grønland forsøger alliancen at få sin store bid af Arktis, der bliver endnu mere betydningsfuld som isen smelter i området, og der vil kunne tjenes milliarder på sejlads og råstoffer.

Der er ikke tegn på noget modsætningsforhold fra den danske regerings side ifht oprustningskravet fra USA og NATO, kun en bekymring om hvordan de øgede milliardudgifter kan sluses igennem Folketinget uden større modstand fra befolkningens side.

Lars Løkke sagde i sin tale ved indvielsen af NATOs nye hovedkvarter i Bruxelles i 2018:

”Den amerikanske præsident kommer uden tvivl til NATO-topmødet med en dagsorden, der handler om byrdedeling. Det er ikke ny amerikansk politik. Det var også linjen under præsident Obama. Budskabet er klart: Europa skal løfte mere. Og jeg er faktisk enig. Europa skal tage mere ansvar.”

Nordefco

Danmark spiller også en stor rolle ifht at samle Norden i et nordisk samarbejde der indlemmer Sverige og Finland under NATOs strategi.

Det foregår bl.a. gennem Nordefco, hvor forsvaret rettes ind mod Rusland og overvågning af Østersøen og Balticum. Radaroplysninger deles, og der er fri adgang for NATO-fly i alle de nordiske landes luftrum.

Danmark er også landet der snart vil have en flåde af F-35 kampfly, der kan bære atomvåben og med Skrydstrup flyvestation som en fælles base for Nord-europas NATO-kampfly med fælles øvelser herfra.

Militariseringen er allestedsnærværende. Et af de seneste udspil fra USA er oprettelse af en rumhær, ganske vist officielt USAs, men præsident Trump slår i en udtalelse fast, at medlemslandene i NATO, skal ”betale deres del”.

Når det kommer til den uhyggelige side af oprustningen der hedder atomvåben er det ekstra skræmmende, at det er USAs og dermed NATOs erklærede hold-

ning, at atomvåben vil kunne bruges som et førsteangrebsvåben, og at de nye mini-atombomber er skabt til brug i daglig krigsførelse.

Hvad betyder spørgsmålet om NATO for krigsmodstanden?

”NATO har i nu 70 år været med til at garantere Danmarks frihed og sikkerhed” - når de selv skal sige det. Men hvad er essensen i medlemskabet af NATO?

NATO og vores politikere beder os om at ruste os til et forsvar mod Rusland, der angiveligt truer os.

Selv hvis denne trussel var realistisk og reelt overhængende ville det aldrig styrke freden at styrke NATO.

Ved at bakke op om NATO-blokken hepper vi på 'vores egne' imperialister mod deres rivaler. Vi hepper på overfald og tab af menneskeliv og ødelæggelse af andre lande. Mens det samme i denne logik vil foregå i de lande der kaldes fjender - de skal heppe på ødelæggelsen af vores land.

Det er skruen uden ende og er kun med til at varme op til den næste krig.

Skal man forsøge at sikre fred og undgå nye krige er det eneste rigtige at alle landes befolkninger kræver stop for krig og krigsoprustning i **deres** land.

Det er vores opgave at sige nej til **vores krigsanstiftere, vores** regering og nej til dens imperialistiske alliancer NATO og EU. Vi bør hellere være solidariske med de mennesker der bebor de lande som vi får udråbt som fjender, end at se krig som nødvendig for fred og fremgang. Vi har fælles interesse i at stoppe krigene.

Sandheden om NATO er, at alliancen gør sig klar til nye angrebs og erobringskrige.

Danske pensionskasser investerer pensionspengene i våben - også atomvåben. Dette vækker berettiget forargelse – men den danske stat gør nøjagtigt det samme. Danmarks såkaldte sikkerhed og officielle politik bygger på trusler, krig og atomvåben, der er klar til at blive taget i brug.

NATO er garant for at vores samfund militariseres, og at flere og flere skatte kroner går til krigsforberedelser.

Vores regeringsbærende politikere har bundet os til militariseringen, ikke fordi de er uvidende om andre måder at føre udenrigspolitik på, men fordi de deler de imperialistiske interesser hos Danmarks store virksomheder og investorer. Både som fastholder af den eksisterende verdensorden, og i rivaliseringen om verdens rigdomme og markeder.

Vi kan ikke forvente at vores regeringer skifter side, uanset alle gode argumenter vi måtte komme med. Og så længe Danmark er medlem af NATO vil det være en illusion at en dansk regering kan eller vil føre en fredelig og selvstændig udenrigspolitik. Særligt i den historiske periode vi er inde i med skærpede modsætninger mellem stormagterne.

Efter min mening vil kun en stærk mobilisering om helt konkrete krav, der rammer krigspolitikken og NATOs planer lige i hjertet, kunne få en ændrende virkning på Danmarks politik.

F.eks. en bevægelse mod Danmarks deltagelse i en konkret kommende krig.

Og for hver fredskamp vil bevidstheden om krigens interesser, om NATO-medlemskabet og om nødvendigheden af et samfund uden krig kunne vokse sig større.

NATOs rolle og Danmarks medlemskab er en vigtig debat, ikke mindst i fredsbevægelsen, hvis vi i denne bevægelse skal kunne rette vores indsats mod krigens årsager og virkelig ændre på tingenes tilstand.

Lad os få pillet begrundelserne for NATOs nødvendighed og løgnene om sikring af freden under NATOs vinger fra hinanden.

Hvis Danmarks krigspolitik skal stoppes, er det nødvendigt at afsløre NATO for det det er – en krigsalliance. Derfor er retningen - Danmark ud af NATO - et krav der må diskuteres og sættes i front for alle der arbejder for fred.

Kampen mod krigsfaren

– NATOs og EUs militarisering

”Krig er forsættelsen af politikken med voldelige midler”. Et berømt citat, en dyb sandhed og en måde at forstå årsagerne til krig på. Lige siden Marx og Engels har marxist-leninister brugt dette udgangspunkt til at forstå de bagved liggende årsager til de konkrete krige og den øgede militarisering.

Indlæg af APK på Novemberkonferencen 10.11.18

Indenfor de seneste måneder har de to største militærøvelser siden Den Kolde Krig fundet sted. Den ene er Vostok 2018 i det østlige Rusland med 300.000 russiske soldater og soldater fra Kina og Mongoliet. Fly, fregatter, droner og militært udstyr i alle afskygninger. I 2017 afholdt Kina og Rusland en fælles flådeøvelse i Østersøen og det Japanske Hav.

Den anden militærøvelse er USA's og NATO store Trident Juncture i Norden, med centrum i Norge, som lige er afsluttet. Også her er det med kampfly, atomfregatter, troppe транспорter og omkring 50.000 NATO kamptropper.

Vi ser på verdensplan hvordan tingene spidser til og de grundlæggende modsætninger skærpes. Flere krige, flere kriser, nye store handelskrige ikke mindst fra USA. Trump er sat ind for at føre en vanvittig politik kaldet 'America First', koste hvad det vil, inklusive atomangreb. Det er kampen mellem USA og de fremrykkende supermagter Rusland, Kina og EU om det økonomiske, militære og politiske herredømme, der foregår lige nu.

For os – det kommunistiske parti, den revolutionære bevægelse, anti-krigsbevægelsen i Danmark er det vigtig ikke bare at studere og analysere udviklingerne på internationalt plan, men i særlig grad placering af vores eget land og hvordan den konkret giver sig udtryk. Hvad er det danske borgerskabs politik og rolle? hvad er den danske arbejderklasses politik og rolle? Hvad er det helt konkret der foregår, og hvordan skal vi reagere?

Danmark er ikke et lille sårbart land i klemme mellem de store supermagter. Danmark er en lille imperialistisk magt, der har bundet sig med hud og hår til

imperialismens strategi for global udplyndring til den amerikanske supermagt og krigsmagten NATO og til de europæiske monopoler EU med dets fælles stat og militær. Det er det der bestemmer dansk udenrigs-og sikkerhedspolitik, hvad enten det er blå eller rød blok ved magten.

Det danske borgerskab og dets regeringer har gjort Danmark til en del af NATOs krigsøvelsesplads og krigsplads. Trident Juncture øvede koordinering af transporten af en række NATO-landes tropper og materiel gennem landet. Dansk militær skal sætte forsyningskæder op, så udenlandske tropper får mad, brændstof og indkvartering. Det skal sikre at transport og ophold for NATO-tropper i Danmark bliver både sikkert og effektivt gennem vejvisning, overvågning og koordination med civile myndigheder. Hvilket på almindeligt dansk betyder, at de skal sikre at NATO-tropperne frit kan passere og sikre dem mod protester og modstand fra en dansk civilbefolkning og krigsmodstand.

Så er det jo rettidig omhu – for nu at bruge krigsforbryderen Andres Foghs udtryk – når der med det nye forsvarsforlig fra i år oprettes en særlig enhed, hvor soldater og frivillige fra Hjemmeværnet har til opgave at modtage NATO-tropper og bevogte infrastrukturen i landet. Ved fremlæggelsen af det nye ”forsvars”forlig og budget i januar i år beskrev den nuværende krigsminister Claus Hjort Frederiksen Danmark som et ’bagland’ og opmarchområde for NATO-tropper og krigsmateriel.

Det må også kaldes ”rettidig omhu”, når en af NATOs nye kommandocentraler skal være et logistisk center for at sikre, at NATO let skal kunne flytte sine styrker rundt omkring i Europa. Med den såkaldte NATO -Schengen aftale er kontrollen over transportnet, energinet og det digitale kommunikationsnet lagt ind i et EU- NATO-samarbejde. Gennem en række fælles erklæringer har både EU og NATO fået vide beføjelser til at samordne deres militære operationer, benytte hinandens soldater, krigsmateriel, overvågningsdata m.m.

EU ikke er et værn mod USA's og NATOs hærgen. EU er en militærmagt i sig selv med en færdig udbygget militærunion inden 2025 som mål og med sine egne stormagtsambitioner. Danmark er, så længe vi har vores forsvarsundtagelse, ikke officielt med i EUs militærpagt PESCO – Den permanente militære samarbejdsstruktur fra 2017. PESCO har i foråret vedtaget sikring af militær mobilitet og energiforsyning som nogle af dens hovedopgaver. Men Danmark

er underlagt EU-kommissionen, hvis transportkommissær Violetta Bulc vil lade civile og militære transportbehov gå hånd i hånd, sådan at EU kan "handle hurtigere" på egen hånd eller i samarbejde med NATO. Og Danmark er med i EUs nye "Fredsfond", som bl.a. Aalborg Universitet ønsker at bruge til at oprette nye højteknologiske forsknings- og uddannelsesprojekter.

Militariseringen af Østersøen og Baltikum

Militariseringen af Østersøen handler i høj grad lige nu om, at NATO og EU er i gang med at gøre området til, hvad der i militærprog kaldes "operativt funktionelt". Hurtigt og smidigt at kunne få tropper og materiel frem – så derfor skal motorveje udbygges med flere spor til tungere trafik, jernbaner udbygges og koordineres og nye broer – som Femern bygges.

Militariseringen af Østersøen handler i høj grad om at sikre energien til militære formål. Striden om den russiske gasledning Nord Stream II fra Rusland og ned gennem Østersøen er bare en del af dette. F.eks. er den danske stat dybt involveret i et projekt omkring Baltic Pipe, der skal bringe gas fra norske gasfelter i Nordsøen gennem Danmark og gennem Østersøen til Polen. Projektet er opført på EUs liste over projekter af særlig europæisk interesse for forsyningssikkerhed i Danmark, Sverige og de baltiske og central- og østeuropæiske regioner.

NATOs nordøst flanke

Danmark og Norden er en del af NATOs Nordøst flanke. Den starter oppe fra Arktis. Arktis er blevet strategisk interessant bl.a fordi der her ligger en femtedel af klodens uudnyttede olie og gas ressourcer og en række andre råstoffer. Klimaforandringerne åbner op for at udnytte disse og for muligheden af nye skibsruiter mellem verdensdelene.

Fra Arktis går der en lige linje videre til Thulebasen på Grønland, reaktiveringen af NATO-basen Keflavik i Island, over NATOs radar og militærbaser i Norge, til de store militære data- og kommunikation centre i Sverige til gennemmilitariseringen af hele Østersø området og landene rundt om denne.

Et hovedformål med NATOs nordsøstflanke er at sikre USA/NATOs kontrol over luftrummet og havene mellem USA og Rusland. Og som et vigtigt element i den teknologiske del af moderne krigsførelse, at sikre kommunikationen mellem USA og dets NATO-radar-, satellit- og militærbaser i Nordeuropa.

Det er også i det lys vi skal se og forstå den danske regerings direkte indblanding i hvem der skal finansiere udbygningen af grønlandske lufthavne, som kinesisk kapital har budt ind på. Kolonimagten Danmark står forsat for Grønlands udenrigs- og sikkerhedspolitik og en grønlandsk selvstændighedsbevægelse vil svække et af dansk imperialismens stærke NATO-kort.

NATOs Nordøst flanke forsætter ned gennem Danmark. Med en NATO-radar på Skagen. Flyvestation Skrydstrup, kaldet Fighter Wing Skrydstrup, hvor alle danske kampfly er samlet. Og som desuden indeholder avancerede systemer til dataudveksling mellem militære enheder – fly, landstyrker og skibe i Forsvaret og NATO. Og på Bornholm med ny radar på NATO-basen i Almindingen. Der findes desuden udvidede planer for bevæbning og radarer på krigsfregatterne i Østersøen.

Vi er så vant til at radar- og satellitcenterer hører udvikling og fremskridt til. Men disse milliardinvesteringer bruges til krig – også lige nu.

NATOs satellit – og radar modtagercenter i Skandinavien videresender billeder til blikbunkes i USA, hvor der sidder et hold af unge mænd, der via deres computere kan dirigere droner og bomber til at udslette huse og mennesker i Irak eller hvor USA vil. "No boots on the ground". De hører ikke skrigene, lugter ikke blodet og det brændte kød.

Det er hvad NATOs krigsmaskine betyder.

Så hvad betyder alt det her for Danmark?

Det betyder, at der er NATO, der har brug for Danmark. Ikke omvendt. NATO har brug for Danmark som brik i en kommende krig mod øst og nord – Rusland og Kina. Og omvendt har dansk erhvervsliv – Mærsk, den danske krigsindustri, dansk imperialisme og det danske borgerskab brug for EU og NATO til at beskytte deres globale investeringer og profit rundt om i verden. Det er det, dansk krigsdeltagelse rundt om i verden handler om.

Så når APK rejser kravet om "Stop for dansk krigsdeltagelse og tropperne ud" af Syrien, Afghanistan, Mali, hvor som helst det foregår, så er det ud fra en klar klasseholdning. Vi ønsker ikke at styrke dansk imperialismes økonomiske og

militære interesser og positioner. Tværtimod. Arbejderklassen og ungdommen skal ikke bruges til imperialistisk udplyndring og myrderier for imperialisternes profit og magt. Arbejderklassens allierede er ikke dets eget borgerskab, men den internationale arbejderklasse. Og den bedste støtte vi kan give både os selv og internationalt, er at styrke klassekampen herhjemme mod vores eget borgerskab og krigsmagere.

I dag kaldes krigene ikke direkte for forsvar af "fædrelandet" men forsvaret af de vestlige værdier, demokrati og kristendom. Al national og EU lovgivning ligger klar til at dømmehver tale og modstand mod dette som "terrorisme". I Tyrkiet er kammerater fra EMEP, bl.a. forkvinden Selma Gürkan anklaget og fængslet på denne anklage, for at tale mod Tyrkiets krig i Syrien.

Arbejderklassen er daglig udsat for massiv krigs- og krigsforberedende propaganda. I disse år er NATOs kampagne for at skabe frygt for et angreb fra Rusland intens. Vi forsvarer hverken Putin eller Rusland et øjeblik, de er ikke offeret her. Arbejderklassen bliver offeret, hvis vi ikke hele tiden afslører, at denne kampagnes virkelige indhold er at aflede fra det faktum, at en kommende storkrig vil bryde ud – ikke på baggrund af én part – men på baggrund af de skærpede modsætninger mellem imperialistiske supermagter og deres allianceblokke og den politik de fører og forfølger.

Vi kommer aldrig til at få overbevist arbejderklassen og ungdommen, om at vi kan og skal ud af de imperialistiske alliancer NATO og EU, hvis der hersker en opfattelse af eller tvivl om, at det er endnu farligere at være udenfor. Vi skal rette kampen konkret mod dansk imperialism og USA's vestlige alliancer NATO og EU som dansk imperialism er bundet til – samtidig med at vi afslører Ruslands og Kinas del i den skærpede rivalisering om at udbytte jordens folk og ressourcer til egen fordel.

Kampen mod krigen

Lenin er nok den der klarest har sammenfattet holdningen til krig, bl.a. i pjecen: "Socialisme og krig".

"Socialister har altid fordømt krige mellem nationer som barbariske og brutale. Vores holdning til krig er imidlertid fundamentalt forskellig fra borgerlige pacifisters (støtter og fortalere for fred) og anarkisternes. Vi adskiller os fra den

første på den måde, at vi forstår den uundgåelige forbindelse mellem krig og klassekamp indenfor et land; vi forstår, at krige ikke kan afskaffes medmindre klasserne afskaffes, og der indføres socialisme;”

Al snak om konfliktløsning som middel og fred som mål ved vi i bedste fald er from, men under alle omstændigheder tom opportunistisk afledning og tågesnak. Det handler om klassekamp. Krig er en forsættelse af politikken med voldelige midler – imperialismen med dens store grundlæggende klassemod-sætninger vil hele tiden føre til nye røverkrige. For at opnå virkelig fred kræver det klassernes afskaffelse med indførelse af socialisme. Der findes ingen anden vej end at rydde årsagerne af vejen.

Men det betyder jo ikke at vi bare siger Nej til krig – for socialisme. Eller opstiller handlingsparoler som Krig mod krigen eller krigen må mødes med revolution. I spørgsmålet om kampen mod krigsfaren trækker Lenin det meget skarpt op i en række artikler ”Om krigen”, at den dag krigen kommer vil det være for sent og at stikke arbejderne blå i øjnene og efterlade dem hjælpeløse at rejse det som svar på krigen. Den ideologiske og politiske kamp om hvorvidt arbejderklassen og ungdommen vil gå med i en krig eller mod den udkæmpes lang tid før selve krigen udløses.

Hvorfor sagde arbejderklassen og befolkningen ikke stop, dengang Danmark blev en krigsførende nation i 2002, hvor Danmark gik ind i NATOs krig i Afghanistan? De ønskede ingen krig. Havde ingen interesse i krig. Svaret er enkelt nok. Den revolutionære bevægelse i Danmark gjorde hvad den kunne og fik startet en ny anti-krigsbevægelse, men var for svag til at kunne hamle op med hele modbevægelsen fra den gamle revisionistiske fredsbevægelse som sad fuldstændig uforberedt og snakkede om FN og fred i verden, den socialdemokratiske opportuniste der bakkede landets top og regerings krig op og lammelsen af en ny æra med USA’s terrorkrig lå tungt. Situationen fra ”Fred i vor tid” til USA– og NATO–alliancens terrorkrig skiftede over få måneder, med en klar taktik for lammelse og frygt. Dette for at sige at udviklingen bevæger sig fremad i spring, også når det gælder krigsfare og krig.

Krigens karakter, formål, årsager, kræfter må atter og atter afsløres i kampen mod krigsfaren. De konkrete begivenheder – som f.ex. når Haderslev Kommune har underskrevet en samarbejdsaftale med den amerikansk forsvarsvirksom-

hed Cubik om at etablere et nyt trænings- og kommandocenter i Skrydstrup for samtlige nordeuropæiske F-35-kampfly, må det bruges som konkret eksempler til at afsløre, at de nye danske arbejdspladser betyder øget fare for en ny imperialistisk krig og at fagbevægelsens top spiller en rådden socialchauvinistisk rolle ved trække det kort for at skjule krigsfaren.

Lenin beskriver meget aktuelt for i dag hvordan arbejderklassen, hvis den kun overlades til borgerskabets massive krigsretorik og propaganda kan gribes af ren og skær frygt og rædsel – et eldorado for religiøs opblomstring, højreradikalisme, konservatisme og populisme. Gribes af lammelse og defatisme. Men at den også kan gribes af forøget klassehad til imperialismen og borgerskabet, når den gives muligheder for at forstå krigens klassekarakter og for at opstille handlemuligheder.

Konklusion

Hvordan handler vi som parti og revolutionær bevægelse i kampen mod krigsfaren, NATOs og EUs militarisering og hvilke redskaber har vi?

Vores største force er at vi den nødvendige teori og metode – marxismen-leninismen til at forstå udviklingen og krigsfaren ud fra og alle de tidligere og aktuelle erfaringer fra hele den internationale bevægelse at trække på. Men vi er jo ikke et analyseinstitut. Vi analyser for at afsløre klassefjendens og krigens løgne, for at afsløre opportunisternes vildveje for klassefred og for at kunne komme med svar og anvisninger til at handle og styrke klassekampen.

Vi har en kommunistisk stemme i medie billedet, lille men ihærdig, skarp og uvurdelig. Vi har de daglige nyheder og analyser på KPnet og facebook og radio. Vi har det magasinet Enhed og Kamp med konkrete analyser ud fra ml-teorien, hvor vi har haft en række artikler netop om de spørgsmål vi har været inde på i dag. Vi har tidsskriftet Håndslag som rummer artikler fra anti-krigskampen og bevægelserne i dag og ikke mindst helt unikke konkrete erfaringer fra modstandskampen under 2. verdenskrig og kampen mod fascisme og nazisme, som vi helt klart bør studere og tilegne os i dag. Vi har Stop Terrorkrigen – ud af NATO.

Vi har fra APKs start arbejdet med og i at opbygge en ny bred militant anti-krigsbevægelse med en bred vifte af aktiviteter fra gadeaktioner, møder, festi-

valer, og små og kæmpe demoer. En bred folkelig modstand mod NATO, EU, militariseringen og krigsfaren er nødvendig. Men som en del af klassekampen med arbejderklassen og ungdommen som centrum.

Og lige til allersidst

Hvis ikke I kender og har læst Hans Scherfigs vidunderlige satiriske sønderrivning af den danske pjece *"Hvis Krigen kommer"* i hans Krigs ABC fra 1960, skal I unde jer selv at få fat i den. Den er stadig højaktuel. *"Hvis krigen kommer"* slutter sådan her:

"Ovennævnte regler skal ikke være nogen garanti for, at alle kommer helskindet igennem et atomvåbens eksplosion, men De er måske en af de tusinder, som reglerne kan bringe frelst gennem katastrofen".

Hvortil Scherfig kommenterer:

" Denne pjece er virkelig affattet sådan, at den kan bidrage til at frelse os alle fra krig og katastrofe. Det er en nyttig pjece. Den bør snarest udsendes gratis til samtlige husstande i Danmark, og folk, som læser den, vil af sig selv forme de enkle beskyttelsesregler, som er fornødne:

Beskyt Dem mod civilforsvaret. Beskyt Dem mod militæret. Beskyt Dem mod idioter! "

NATO og EU har brug for Danmark i sin krigsoprustning

Af Dorte Grenaa

*Artiklen er skrevet med udgangspunkt i Arbejderpartiet Kommunisternes for-
kvinde Dorte Grenaa's tale på Nordiske Fredssamtaler i Degerfors, Sverige, maj
2018. Hun talte her på vegne af initiativet **Stop Terrorkrigen – ud af NATO**.*

Det er NATO og EU, der har brug for Danmark. Og ikke Danmark, der har brug for NATO og EU. Det er værd at huske på.

Dansk erhvervsliv og kapital, der i høj grad har flyttet investeringer og arbejds-

pladser ud af landet, har brug for EU og NATO til at beskytte deres globale investeringer og profit. Men for den danske befolkning fører de to alliancer en farlig og ødelæggende krigskurs.

”Vi befinder os i dag i en ny situation, hvor Europa og Norden står over for store sikkerhedspolitiske udfordringer. Rusland har vist både vilje og evne til at anvende militær magt for at opnå politiske mål. Rusland har forstærket sin militære tilstedeværelse og dermed øget sin militære formåen markant. Både Østersø-regionen og Arktis har af samme årsag fået en større sikkerhedspolitisk betydning end tidligere,” udtalte forsvarsminister Claus Hjort Frederiksen (V) og Sveriges forsvarsminister Peter Hultqvist (S) i forbindelse med deres nylige møde om styrket militært samarbejde inden for NATO’s og EU’s militære strukturer.

”De sikkerhedsmæssige udfordringer, som Europa står over for, kan intet land håndtere alene. Nato har forstærket sin militære tilstedeværelse omkring Østersøen gennem Enhanced Forward Presence. EU har forstærket forsvarssamarbejdet gennem oprettelsen af det permanent strukturerede samarbejde, PESCO. Selv om Sverige ikke er medlem af Nato, og Danmark står uden for EU’s forsvarspolitiske samarbejde, byder vi disse initiativer velkomne som bidrag til sikkerhed og stabilitet i vores del af verden. Europæisk og transatlantisk sammenhold er centralt for vores udenrigs- og sikkerhedspolitik,” forsætter de to nordiske krigsministre.

Deres politiske vurderinger af landenes sikkerhedsmæssige situation er imidlertid direkte citater fra USA’s nye militærdoktrin ‘America First’. Det er en økonomisk, politisk og militær strategi, der skal sikre USA sin position som verdens stærkeste supermagt på trods af stadig større konkurrence med opkommende imperialistiske stormagter som Rusland og Kina. Den blev øjeblikkelig NATOs strategi.

Og den handler ikke om at kunne forsvare og beskytte lande som Danmark.

NATOs nordlige østflanke

Danmark og Norden er en del af østflanken, som NATO opbygger på den nordlige halvkugle. Der går en linje oppe fra Arktis, hvor et af de to nye NATO-kommandocentre skal placeres, til Thulebasen på Grønland og reaktiveringen af

NATO-basen Keflavik på Island, der skal sikre kontrollen over Atlanterhavet og de arktiske farvande, videre over NATOs radar- og militærbaser i Norge, der skal kontrollere Barentshavet, de store militære data- og kommunikationscentre i Kiruna i Sverige og til militariseringen af hele Østersøområdet og landene rundt om.

NATOs østflanke bruges til at sikre USA's og NATOs kontrol over luftrummet og havene mellem USA og Rusland. Og som et vigtigt element i den teknologiske del af moderne krigsførelse til at sikre kommunikationen mellem USA og dets NATO-radar-, satellit- og militærbaser i Nordeuropa.

De seneste år har NATO-strukturer som Nordefco, 'The Northern Group' og Det nordisk-baltiske samarbejde (NB8) været særdeles aktive og afholdt møder med USA i forbindelse med NATO-topmøderne. Deltagerlandene er Danmark, Norge, Sverige, Finland, Island, Tyskland, Polen, Storbritannien, Nederlandene, Estland, Letland og Litauen. Det nordisk-baltiske samarbejde har samlet hele NATO's interesseområde omkring Østersøen i én strategisk organisering.

Fra Thule over Skrydstrup til Bornholm

Danmarks vigtigste rolle for USA har lige siden NATOs start været Danmarks overherredømme over Grønlands sikkerheds-, forsvars- og udenrigspolitik. USA har haft sin militærbase i Thule med bl.a. atombæbnede fly siden 2. Verdenskrig. Grønland er desuden centralt placeret som kyststat i Arktis. Danmark har oprettet Arktisk Kommando og en forsvarsstyrke med hovedkvarter i Nuuk, der skal samordne det militære forsvar af Grønland og Færøerne og Thulebasen.

Kampen om Arktis spiller en stadig vigtigere rolle. Med klimaforandringerne og afsmeltningen af indlandsisen åbnes et skatkammer af råstoffer og muligheden for nye skibsruter mellem verdensdelene. En femtedel af klodens uudnyttede olie- og gasressourcer ligger her, og Rusland har den største adgang til disse. Og som bekendt er netop kampen om råstoffer ofte årsagen til imperialismens konflikter og krige.

På flyvestation Skrydstrup – eller Fighter Wing Skrydstrup, som den nu hedder – er alle danske kampfly samlet. Den huser desuden avancerede systemer til dataudveksling mellem militære enheder, fly, landstyrker og skibe i forsvaret og NATO.

Den amerikanske forsvarsvirksomhed Cubik har underskrevet samarbejdsaftaler med Haderslev Kommune om at etablere et nyt trænings- og kommandocenter i Danmark for samtlige nordeuropæiske F-35-kampfly. Helt op til 80 kampfly fra bl.a. Storbritannien, Holland, Norge og Polen skal kunne deltage i avancerede NATO-F-35-flyøvelser med udgangspunkt i det danske luftrum over Nordsøen. Cubic Defence Systems står i samarbejde med det amerikanske krigsministerium Pentagon for udviklingen af træningsprogrammerne til F-35-kampflyet, som bl.a. Danmark er ved at indkøbe. Med i prisen er altså at blive NATOs træningscenter for kampfly i Nordeuropa.

NATO vil i år investere et større beløb i flyvevåbenets radaranlæg i Almindingen på Bornholm. Det drejer sig om en radar kaldet Air Control Wings/Bornholm, der skal overvåge flytrafikken i en stor del af Østersøen og ind over blandt andet de baltiske lande. Den er én ud af tre radarer i Danmark til flyovervågning. De to andre står i henholdsvis Skagen og Skrydstrup. Radaranlægget på Bornholm er i forvejen betalt af NATO, mens dansk militær lægger personale til. Der er desuden bygget en ny lyttemast i Østermarie, der skal overvåge de radiosignaler, der bruges af det russiske militær. Bornholm bliver desuden brugt som krigsøvelsesplads for de store NATO-øvelser Night Hawk, Dynamic Mercy, og Baltops.

Opmarchområde

Danmark er udset til at være landet, hvor NATO-tropperne og krigsmateriel modtages og samles i tilfælde af krig mod Rusland.

Hvordan forholder Danmark og den danske regering sig til det? Og mindst lige så vigtigt: Hvordan forholder den danske krigsmodstand sig til det?

Ved fremlæggelsen af et nyt såkaldt 'forsvars'-forlig i januar i år beskrev krigsminister Claus Hjort Frederiksen Danmark som et 'bagland' i forhold til NATOs 'frontstater', der ligger længere mod øst.

Det betyder blandt mange andre ting, at der ved siden af danske udrykningsstyrker oprettes en særlig enhed, hvor soldater og frivillige fra Hjemmeværnet får til opgave at modtage NATO-tropperne og bevogte infrastrukturen i landet.

NATOs anden nye kommandocentral skal være et logistisk center for at sikre, at NATO let skal kunne flytte sine styrker rundt i Europa. I samarbejde med EU skal transportnet, energinet, kommunikationsnet og lovgivning tilpasses en krigssituation.

Med samme præcision og systematik, som Nazi-Tyskland udbyggede motorveje og jernbaner efter den nazistiske krigsmaskines behov, er EU og NATO i samarbejde allerede i fuld gang med en plan for at omdanne veje og jernbaner i Europa til transport med tunge våben. Tropper og krigsmateriel skal kunne bevæge sig hurtigt og frit op gennem Europa med det såkaldte NATO-Schengen-samarbejde, ligesom kontrollen over resten af den fysiske infrastruktur som havne, lufthavne og den digitale infrastruktur er lagt ind i et EU-NATO-samarbejde.

Gennem NORDEFECO arbejdes der med fælles radardatadelingsprojekt og sikker kommunikation mellem de nordiske hovedstæder. I forlængelse af den dansk-svenske samarbejdsaftale vil man lette adgangen for militære køretøjer til hinandens territorier, ligesom kampfly fra de to lande får adgang til at flyve ind i hinandens luftrum.

Note 1

Hvad afgør Danmarks forsvarspolitik?

Der er to ting, der er helt afgørende for Danmarks forsvars-, sikkerheds- og udenrigspolitik. Det er medlemskabet af EU og NATO.

EU og NATO er bestemmende for, hvordan danske regeringer handler. De er afgørende for, hvilke krige og krigsforbrydelser den danske stat deltager i. Afgørende for at sikre dansk krigsindustri maksimalprofit og dansk industri en luns af krigsrovet fra omfordelingskrigene. Det står over alle andre overvejelser om landets selvstændighed og befolkningens sikkerhed.

Danmark er ikke et lille sårbart land i klemme mellem store supermagter. Danmark er en lille imperialistisk magt, der har bundet sig med hud og hår til imperialismens strategi for global udplyndring, til den amerikanske supermagt og krigsmagten NATO og til de europæiske monopoler EU med dets fælles stat og militær.

Kampen mod dansk krigsdeltagelse og mod imperialismens krige er derfor også i høj grad en kamp for dansk udtrædelse af EU og NATO.

EU som militærmagt og PESCO

I den politiske debat findes der dem, der siger, at NATO er den militære alliance og gren, mens EU er det civile samarbejde og fredens projekt. Man kunne måske i mange år sige, at disse folk blev narret til at tro på EU-propagandaen omkring denne påstand.

Men virkeligheden er, at siden EU tilbage i 1993 med Maastrichttraktaten officielt indskrev den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik som en af sine opgaver og mål, er det gået stærkt. Ti år senere, i 2003, gennemførte EU sin første selvstændige militæroperation uden for EU's egne grænser med operation Artemis i Den Demokratiske Republik Congo.

Og efterfølgende har EU gennemført over 20 militæroperationer – kaldet krigsstyringsoperationer – i de gamle koloniområder i Afrika, i Mellemøsten, Afghanistan, på Balkan, Ukraine og Georgien. Med Lissabontraktaten 2009, der udvidede samordningen af den militære opbygning, fik EU sin egen udenrigsminister, med den pompøse titel af Den højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik.

Note 2

Sidste år i 2017 underskrev 25 EU-stater så officielt Permanent Structured Cooperation (PESCO), der sikrer EU's magt og kontrol over militærbudgetter, udvikling af våben og militæroperationer, samt en særlig aftale for yderligere styrkelse af EU's krigsindustri. Og i starten af foråret 2018 blev dette yderligere konkretiseret med vedtagelsen af den særlige køreplan for gennemførelsen.

Der er i årevis blevet gennemført en systematisk opbygning af en krigsmaskine med harmonisering af militær, våben, materiel, militære strukturer, landets infrastrukturer, sikring af råstoffer og energi til krigsindustrien, overvågning, data-, cyber- og rumprogrammer.

Så at tale om EU i dag som en fredens vogter er en påstand på linje med, at NATO bomber Afghanistan, for at afghanske piger kan gå i skole, eller at NATO kæmper for kvinders rettigheder.

Samarbejdet mellem EU og NATO

Officielt er Danmark jo slet ikke med i EU's militære forsvar. Den danske befolkning stemte Nej til Maastrichttraktaten og fik året efter fire undtagelser, ikke mindst den om ikke at deltage i EU's fælles militær og fælles forsvars- og udenrigspolitik. Det blev kaldt "det nationale kompromis". Da ungdommen gik på gaden i protest mod kompromiset 18. maj for 25 år siden, skød politiet over 100 skarpe skud direkte ind i menneskemængden, og kun ved rent lykketræf blev ingen myrdet, kun såret.

Reelt overtræder danske regeringer rask væk denne undtagelse, selvom om Danmark ikke formelt deltager i EU's militære opbygning og militære operationer. Som det også fremgår af den danske krigsminister Claus Hjort-Frederiksens udtalelser, så støtter den danske regering EU's og NATOs militære oprustning. Vi ved, at militære aggressioner ofte kaldes for 'civile operationer', 'strategisk civil konfliktforebyggelse' eller 'konfliktløsning' – akkurat som i NATO- og FN-sprog, hvor krig kaldes 'fredsmission' eller 'fredsstabiliserende'. Og så kan Danmark jo godt være med. I både Danmark og EU kaldes det 'sammen tænkt stabiliseringsindsats', hvor man kobler kontrol og krig med økonomiske, politiske og civile midler.

Der foregår et meget tæt militært samarbejde mellem EU og NATO. Der afholdes regelmæssigt møder mellem de to organisationer, hvor man drøfter udviklingen af samarbejdet. Eksempelvis i EU/NATO's kapacitetsgruppe, hvor udviklingen af militære kapaciteter koordineres, så det korresponderer og kan benyttes af begge parter. Med "Berlin Plus"-aftalen har både EU og NATO vide beføjelser til at samordne deres militære operationer, benytte hinandens soldater, krigsmateriel, overvågningsdata m.m.

I slutningen af 2017 i forbindelse med NATO-topmødet og EU-topmødet vedtog EU kommissionen en række yderligere konkrete skridt til at styrke det strategiske og operationelle samarbejde mellem EU og NATO.

Danmark som duks

Danmark har under dække af undtagelser, forbehold, fodnotepolitik og såkaldt aktivistisk udenrigspolitik hele vejen været et lydigt og aktivt medlem af NATO og EU. Danmark optræder som duks i forhold til de imperialistiske alliancer,

det er en del af: Dansk militær er i forreste række i USA's krige, 'skulder ved skulder' med Bush, Obama og Trump. Den danske krigsforbryder og tidligere statsminister Anders Fogh Rasmussen blev da også belønnet med posten som NATOs generalsekretær efter at have gjort Danmark til en aktivt krigsførende nation med deltagelse i terrorkrigene mod Afghanistan og Irak.

Når USA, NATO og EU kræver oprustning, parerer den danske regering ordre. Det netop indgåede krigsbudget – også kaldet forsvarsforlig – er den største offentlige investering i nyere tid. Det øger den årlige bevilling med mere end 20 %, mens andre dele af den offentlige sektor som sundhed, uddannelse, ældreomsorg er ved at bryde sammen.

Udviklingen af krigsmodstanden

Udviklingen af krigsmodstanden er vel det, der ligger alle os her vældig meget på sinde. Hvordan får vi stoppet dette vanvid?

Krigsmodstanden må udvikles til en massebevægelse for både at kunne opfange den store modstand, der findes mod krigene, og for at kunne mobilisere folk og udvikle bevægelsen. Det vil altid udvikle sig i spring og bølger i forhold til, hvor mange mennesker krigsmodstanden kan få på gaden. Men en udadvendt handlende bevægelse er retningen – også helt konkret for krigsmodstanden i Danmark, der i dag er fragmenteret i forskellige politiske retninger. Kunsten er at kunne samle alle kræfter til større enhedsmanifestationer, som kan udfolde de samlede kræfter.

Krigsmodstanden må forbinde sig med kravet om at komme ud af NATO og ud af EU, og med de folkelige bevægelser, der findes. Krigsmodstanden skal og må være en bred folkelig bevægelse med plads til alle stemmer – også mod EU, også mod imperialismen og ikke mindst dansk imperialistisk politik og krigsførelse.

Den må kunne modstå den massive koldkrigspropaganda og igen og igen imødegå løgnene. Den må kunne modstå regeringens massive krigspropaganda og felttog mod regeringen i det land, som er udset til næste krigsbytte. Den må være uafhængig af stats- og ngo-midler eller bestemte partiers parlamentariske stemmetal.

Arbejderklassen spiller en vigtig rolle i krigsmodstanden. I Danmark tager fagforeninger ikke længere politiske spørgsmål op såsom modstand mod dansk krigsdeltagelse og mod NATO-øvelser. Det er selvfølgelig en politisk kamp, og den må krigsmodstanden også se sin opgave at rejse og deltage i. Arbejderklassen i Danmark har ligesom i de øvrige nordiske lande en lang og flot tradition for at kæmpe mod krigsdeltagelse og deltagelse i myrderier og for international solidaritet.

Et andet aspekt, som vi i "Stop terrorkrigen – ud af NATO" også lægger meget vægt på, er at forbinde kampen mod imperialistisk krig og militarisering med kampen for velfærd, for genoprettelse af sundheds-, omsorgs- og uddannelsesområdet.

Deltagelse ved de store NATO-øvelser i Norden som Aurora i Sverige og den kommende Trident Juncture i Norge er til stor inspiration og en kilde til konkret mobilisering af krigsmodstanden. NATO-øvelserne gør både NATO, krigsfaren og vores egen regerings politik synlig, folk kan deltage aktivt, gøre noget sammen med andre. Det er en ting vi alle kan gå tilbage til de organisationer, vi kommer fra, og arbejde videre med, så protesterne bliver så store og så højlydte som muligt, og det bliver synligt, at de kommer fra flere lande.

Lad os mødes der næste gang.

Tale ved Nordiske Fredssamtaler i Degerfors 2018 af Dorte Grenaa, Stop Terrorkrigen – ud af NATO.

Trykt som artikel i APKs tidsskrift Enhed og Kamp 3, 2018

Dorte Grenaa er forkvinde for Arbejderpartiet Kommunisterne APK

Noter

1. NATOs største krigsøvelse: Trident Juncture

Øvelsen finder sted i oktober-november 2018. Den omfatter 40.000 soldater, hvoraf 8.000 kommer fra USA, ca. 130 fly og ca. 60 flådefartøjer. Den foregår i Norge med tilstødende luft- og havområder. I tillæg vil en mindre del af øvelsen foregå i Sverige, Finland og Island. Det vil også være aktivitet i Østersøen.

En hel række NATO-lande skal deltage, men også officielt 'alliancefrie' stater som Sverige og Finland. Trident Juncture er et led i en systematisk militarisering af Norge og Norden, som vi også så det med krigsøvelsen Aurora i Sverige efteråret 2017.

2. Israel benytter NATO-baser til angreb i Gaza

Israel benytter sig af NATOs satellitmodtagercentre til angreb på palæstinensere i Gaza. Ved angrebet i 2009 fik Israel satellitbilleder fra Esrange i Kiruna, Sverige, et af verdens største af slagsen. Satellitbillederne viste tydeligt skoler og sygehuse, hvor palæstinenserne forsøgte at søge skjul. Billederne bruges til at dirigere droner. Omkring 400 børn og 1400 unge og voksne døde dengang.

Følgende udtalelse fra Oktober – forløberen for APK - er skrevet da NATO indledte sin aggressionskrig mod Jugoslavien. Med krigen kastede NATO masken og viste sig som den krigsalliance den er. Et spor NATO siden har fulgt med krigen mod Afghanistan og Libyen. Danmark har hele vejen igennem været en ivrig deltager i NATOs krige såvel som oprustningen til kommende krige.

Krig i Europa – Danmark i krig

Stop NATOs krig!

Udtalelse fra OKTOBER

NATO fejrer sit 50-års-jubilæum ved at gå i krig mod Jugoslavien. Den 24. marts indledtes en omfattende luftkrig fra baser i Italien, fra flåden i Adriaterhavet og andre steder med en regn af krydsermissiler og bomber, som sigter på at tilføje den jugoslaviske hær et så lammende slag, at den ikke i fremtiden vil være i stand til at spille en væsentlig rolle i opdelingen af Balkan og nyordningen af denne region. Det politiske mål er angiveligt at tvinge Jugoslavien til at underskrive den såkaldte Rambouillet-aftale.

For første gang i mere end 50 år er der krig i Europa: en gruppe af stater, med Bill Clintons USA i førerrollen, har angrebet en suveræn stat, som ikke har forøvet aggression mod, angrebet eller truet noget andet land.

Denne NATO-aktion støttes af alle alliancens medlemsstater, og et flertal af disse – indbefattet Danmark og Tyskland – deltager direkte i de uprovokerede krigshandlinger med fly, mandskab og materiel.

NATO har kastet masken. Denne angivelige forsvarsalliance fører aggressionskrig udenfor sit territorium, under eget navn og eget flag. Med denne krig ønsker USA at fastslå NATOs rolle i den såkaldte 'ny verdensorden' som international politibetjent under den amerikanske imperialismes overkommando. USA, NATO og EU vil med denne krig styrke sine positioner på Balkan og sikre og udbygge sine strategiske interesser i hele denne region.

Aggression i strid med folkeretten

Denne krig strider mod folkeretten, mod al international ret.

Den strider mod FNs charter, og finder sted uden nogen form for mandat fra FN og dets sikkerhedsråd, der af USA og NATO er kørt ud på en sidelinje. Den strider mod NATO-fundatsen, som anerkender FNs overhøjhed med hensyn til militære operationer af en sådan type.

FNs generalsekretær har påpeget det formelt manglende mandat; faste medlemmer af Sikkerhedsrådet som Rusland og Kina har fordømt anvendelsen af militærmagt.

Verden over fordømmes krigen af folkene som utilsløret imperialistisk aggression.

En dansk socialdemokratisk regering med en radikal udenrigsminister er for første gang mere end hundrede år engageret i en interventionskrig udenfor landets grænser.

Og for første gang siden Hitler-Tysklands nederlag i 2. verdenskrig er Tyskland atter i krig under en socialdemokratisk-grøn regering – og forfølger igen nogle af de samme mål på Balkan og i Europa som for 60 år siden.

Forsvarer NATO Kosova-albanernes rettigheder?

Knægtelsen af Kosova-albanernes rettigheder og serbernes etniske udrensninger bliver brugt som påskud for krigen. Det er angiveligt for at forsvare deres rettigheder, at Jugoslavien skal tvinges til at underskrive Rambouillet-aftalen og for fremtiden acceptere tilstedeværelsen af NATO-tropper i Kosova.

Med krigen vil man samtidig undgå en 'humanitær katastrofe', som det hedder.

Det er en kendsgerning, at Milosevic-regimet krænker Kosova-albanernes legitime rettigheder og har ført en politik for skærpet national undertrykkelse siden ophævelsen af Kosovos relative autonomi. Albanerne har grebet til våben for at hævde og vinde deres fulde nationale rettigheder, og er blevet mødt med militær undertrykkelse og etniske udrensninger, der har drevet hundredtusinder på flugt.

Indtil albanerne greb til våben interesserede USA, NATO og EU-landene sig imidlertid ikke det fjerneste for undertrykkelsen af Kosova-albanerne og afviste deres krav om fulde nationale rettigheder. Under stærkt pres fra USA og EU har Kosova-albanerne undertegnet Rambouillet-aftalen, som ikke sikrer disse rettigheder fuldt ud. Dermed har Kosova-albanernes politiske repræsentanter allieret sig med USA, NATO og den vestlige imperialisme, og accepteret en fremtidig status som dets protektorat.

NATOs pludselige interesse for kosovarernes nationale rettigheder er så meget mere hyklerisk, når man ser på den nationale undertrykkelse i en række NATO-lande, som alliancen både tillader og understøtter – som Tyrkiets massive militære undertrykkelse og fuldstændige fornægtelse af det kurdiske folks legitime rettigheder.

Forhindrer NATOs luftangreb en 'humanitær katastrofe' i Kosova med nye massive flygtningestrømme? Det er indlysende at krigen i sig selv skaber nye flygtningestrømme og vil anspre kampene mellem serbere og albanere.

USA og NATO ville krigen

Det er NATO med USA i spidsen, som har ønsket og fremprovokeret denne krig. Den tjener ikke Kosova-albanernes grundlæggende interesser. Kosovos fremtidige status må afgøres politisk – gennem en FN-overvåget folkeafstemning.

Den tjener ikke til at skabe stabilitet på Balkan eller i Europa, men destabiliserer freden og sikkerheden, samtidig med at den øger den amerikanske imperialismes kontrol over det europæiske kontinent med EU-landene som den svage og afhængige partner.

NATO søger at fremstille sig selv som garant for freden i Europa. Den har vist sig at garantere krig og igen afsløret sig som en aggressiv imperialistisk militærpagt. Med krigen mod Jugoslavien søger ikke mindst USA at skabe en præcedens for en fremtidig rolle for NATO på den globale scene, som vil gøre den til et effektivt instrument som global politibetjent udenom FN og folkeretten. USA og NATO skal kunne gøre hvad de ønsker, hvor de ønsker det – uden at nogen som helst magter at forhindre det. Det er et eklatant udtryk for imperialismens såkaldte 'ny verdensordens' fundamentale retsløshed.

Stop NATO!

Krigen er imperialismens krig. Den socialdemokratiske, radikale og grønne støtte til den afslører, at disse politiske strømninger ikke udgør en opposition til imperialisme og militarisme – men bedrager arbejderne og folkene med progressiv, pacifistisk og grøn retorik.

Arbejderklassen og folkene, alle progressive kræfter, må fordømme den beskidte NATO-krig og kræve dens øjeblikkelige ophør.

For Danmarks vedkommende må vi kræve øjeblikkelig stop for dansk deltagelse i krigshandlingerne.

Kosova-albanernes fulde nationale rettigheder og stabiliteten på Balkan vil aldrig kunne sikres gennem imperialistisk aggression og diktat. Det er bevist af hele det 20. århundredes blodige historie.

Freden og sikkerheden i Europa sikres ikke gennem NATO som er et redskab for imperialismen og dens undertrykkelse og udbytning af folkene. Det er den forbryderiske aggressionskrigs lære.

**Den kommunistiske organisation
OKTOBER**

Landsledelsen d. 25. marts 1999

Udvalgte tekster ved 70-året for NATOs oprettelse
Udgivet af ArbejderPartiet Kommunisterne

Indhold

NATO fylder 70 år

Kampen mod krigsfaren – NATOs og EUs militarisering

NATO og EU har brug for Danmark i sin krigsoprustning

Krig i Europa – Danmark i krig

STØT

den kommunistiske presse!

Mobilepay 89496

Skriv besked: støtte

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med i
www.kpnet.dk
*Kommunistisk
Politik på nettet
- hver dag*

facebook: @KPnetavisen

Twitter: @kpnetdk

